

Arbejdsløshedsdagpenge under job-søgning i andet EF-land

Under visse betingelser kan ret til arbejdsløshedsdagpenge bevares under jobsøgning i et andet EF-land.

FOB nr. 84.27

Fundet det meget beklageligt, at arbejdsdirektoratets behandling af en ansøgning om modtagelse af arbejdsløshedsdagpenge til et andet EF-land tog så lang tid, som det var tilfældet. Ansøgeren var vendt tilbage til Danmark, før direktoratets afgørelse forelå.

Af egen drift overfor arbejdsdirektoratet og arbejdsministeriet rejst spørgsmål om praktiseringen af ordningen, herunder den tidsmæssige behandling i arbejdsdirektoratet af ansøgninger.

(J. nr. 1984-941-020).

A klagede i skrivelse af 23. august 1984 over den tid, der indtil da var medgået til arbejdsdirektoratets behandling af en sag, hvorefter hans datter B skulle have udbetalt dagpenge for perioden fra den 4. oktober til den 8. december 1982 i Frankrig, hvor hun i overensstemmelse med EF-reglerne herom og med arbejdsdirektoratets godkendelse søgte arbejde. Dagpengene skulle udbetales af de franske myndigheder, men B havde på det tidspunkt, da A rettede henvendelse til mig, endnu ikke modtaget dagpengene.

Det fremgik af de foreliggende oplysninger, at B, der på det tidspunkt var arbejdsløs, ved skrivelse af 18. august 1982 fra Erhvervsproglig arbejdsløshedskasse ansøgte arbejdsdirektoratet om at bevare dagpengeretten under jobsøgning i et andet EF-land (Frankrig).

Om sagens forelæggelse for arbejdsdirektoratet og om ekspeditionerne i den anledning fremgik følgende af de foreliggende oplysninger:

1982:

18. august:

Arbejdsløshedskassen ansøgte for B om, at hun måtte bevare dagpengeretten under jobsøgning i Frankrig. Kassen oplyste, at B havde været ledig i 4 uger, og at dokumentation herfor ville blive fremsendt af B til direktoratet. Af det medfølgende skema (»Formular E 303«) fremgik det, at B ville rejse til Frankrig den 4. oktober 1982.

25. august:

Arbejdsdirektoratet indhentede telefonisk oplysninger fra arbejdsløshedskassen om, at B var opsagt fra sin sidste stilling den 9. juli 1982, og at hun havde holdt ferie fra den 12. til den 30. juli 1982.

7. september:

Arbejdsløshedskassen sendte en erklæring fra arbejdsformidlingen i Århus om B's ledighedsperiode.

24. september:

Arbejdsdirektoratet anmodede arbejdsformidlingskontoret i Århus om at oplyse, i hvilken periode B havde været tilmeldt kontoret som ledig og arbejdssøgende.

Samme dato: Erhvervsproglig arbejdsløshedskasse oplyste arbejdsdirektoratet om B's dagpengesats pr. 1. oktober 1982.

30. september:

Arbejdsløshedskassen erindrede med henvisning til B's afrejsedato den 4. oktober 1982 arbejdsdirektoratet om ansøgningen af 18. august 1982.

Samme dato: Arbejdsformidlingskontoret i Århus oplyste over for arbejdsdirektoratet, at B havde været tilmeldt kontoret som ledig arbejdssøgende fra den 2. august 1982. Kontoret oplyste videre, at B ikke inden for de seneste måneder havde undladt at overtage anvist arbejde eller uden fyldestgørende grund havde afbrudt noget arbejdsforhold. Kontoret var ikke på det tidspunkt i stand til at anvise B arbejde inden for det relevante faglige område.

13. oktober:

Arbejdsløshedskassen oplyste arbejdsdirektoratet om B's adresse i Frankrig.

10. november:

Arbejdsløshedskassen oplyste arbejdsdirektoratet om, at B var flyttet til en anden adresse i Paris.

11. november:

Arbejdsløshedskassen erindrede med henvisning til skrivelserne af 18. august og 30. september 1982 arbejdsdirektoratet om sagen.

22. november:

Arbejdsløshedskassen oplyste i en telefonsamtale med arbejdsdirektoratet, at kassen ikke havde »ledighedserklæring på arbejde i perioden 23. marts 1982 til 14. maj 1982« for B.

29. november:

I en telefonsamtale med arbejdsdirektoratet oplyste arbejdsformidlingskontoret i Århus, at B var afrejst den 4. oktober 1982.

16. december:

Arbejdsdirektoratet sendte attest E 303 (EØF-forordning nr. 1408/71, art. 69) til de franske myndigheder og en kopi heraf til B.

22. december:

Erhvervsproglig arbejdsløshedskasse oplyste til arbejdsdirektoratet, at B den 8. december 1982 var vendt tilbage til Danmark og opgav samtidig hendes adresse her i landet.

1983:

17. marts:

Arbejdsløshedskassen orienterede arbejdsdirektoratet om, at B havde meddelt kassen, at hun havde undersøgt, om attest E 303 var modtaget i Frankrig. Det var den ikke, og den måtte derfor formodes at være gået tabt under forsendelsen. Endvidere oplyste kassen, at B havde fået arbejde i Paris ved udgangen af februar 1983, og hendes nye adresse.

29. marts:

Arbejdsdirektoratet udstedte ny attest E 303 til B.

8. april:

Arbejdsdirektoratet rettede henvendelse til GARP (Groupement Régional des ASSEDIC de la Région Parisienne) i sagen og forespurgte, hvorfor B ikke havde modtaget arbejdsløshedsdagpenge, og anmodede samtidig om, at pengene måtte blive sendt til hende her i landet. Endvidere anmodede direktoratet om, at attest E 303/2 og 4 måtte blive returneret til direktoratet.

14. maj:

Arbejdsløshedskassen meddelte telefonisk arbejdsdirektoratet, at B nu var flyttet til: XX, 93500 Pantin, Paris.

18. maj:

GARP sendte formular E 301 til arbejdsdirektoratet og anmodede om, at direktoratet ville sende den udfyldte formular direkte til det lokale ASSEDIC-kontor.

17. juli:

Arbejdsløshedskassen oplyste igen telefonisk arbejdsdirektoratet om B's adresse og anmodede direktoratet om at oplyse B og det franske arbejdsfor-

midlingskontor om hendes bank i Paris, således at pengene kunne indsættes der.

18. juli:

Arbejdsdirektoratet anmodede - efter anmodning fra de franske myndigheder - arbejdsløsheds-kassen og arbejdsformidlingskontoret i Århus om oplysninger vedrørende B's arbejds- og ledighedsperioder.

25. juli:

Arbejdsløsheds-kassen sendte de ubedte oplysninger til arbejdsdirektoratet.

27. juli:

Arbejdsdirektoratet rettede på ny henvendelse til GARP med anmodning om, at pengene blev udbetalt til B i overensstemmelse med formular E 303. Såfremt dette ikke lod sig gøre, bad direktoratet GARP om at oplyse hvorfor. Samtidig underrettede direktoratet GARP om B's nye adresse og om hendes bankforbindelse i Frankrig.

Direktoratet underrettede samtidig den franske arbejdsformidling (ANPE) herom.

5. august:

Arbejdsformidlingskontoret i Århus sendte de oplysninger til arbejdsdirektoratet, som direktoratet havde ubedt sig i skrivelsen af 18. juli 1983.

20. oktober:

Arbejdsdirektoratet sendte den udfyldte formular E 301 til GARP.

Samme dato: Arbejdsløsheds-kassen anmodede på ny arbejdsdirektoratet om at rykke de relevante franske myndigheder for udbetalingen af dagpengene.

21. oktober:

ASSEDIC de Paris sendte formular E 303/2 til arbejdsdirektoratet og meddelte, at man ville tage sig af sagen.

10. november:

ASSEDIC de Paris sendte arbejdsdirektoratet en kopi af sin skrivelse af 21. oktober 1983 til B, hvoraf det fremgik, at B's tilgodehavende ydelser ville blive tilsendt hende i den nærmeste fremtid, forudsat at man fra hendes arbejdsformidlingskontor modtog dokumentation for, at hun havde gået til kontrol. Anvisning om udbetalingen ville blive sendt til B på hendes bopæl.

1984:

14. januar:

A klagede til arbejdsdirektoratet over, at B endnu ikke havde modtaget sine dagpenge i Frankrig.

23. januar:

A rykkede telefonisk arbejdsdirektoratet for en afgørelse i sagen og fik oplyst, at B måtte opsøge de franske myndigheder for at få det skyldige beløb udbetalt i Frankrig.

19. marts:

Arbejdsløsheds-kassen forhørte sig telefonisk i arbejdsdirektoratet til sagen. Direktoratet bad kassen om at oplyse B om, at hun skulle rette henvendelse til ASSEDIC om anvisningen af dagpengene.

25. marts:

A klagede til arbejdsministeren over, at B endnu ikke havde modtaget pengene og bad ministeren sørge for, at det skete.

2. april:

Arbejdsministeriet anmodede arbejdsdirektoratet om en udtalelse i anledning af A's henvendelse til ministeren. Samtidig orienterede ministeriet A herom.

9. april:

Erhvervsproglig arbejdsløsheds-kasse oplyste telefonisk over for arbejdsdirektoratet, at kassen havde skrevet til B med oplysning om, at hun personligt skulle henvende sig til ANPE og ASSEDIC vedrørende udbetaling af hendes tilgodehavende.

Kassen oplyste videre, at en del af de breve, der var sendt til B, var kommet retur. Dette var oplyst til A, der over for arbejdsløsheds-kassen havde meddelt, at B stadig boede på den adresse, som kassen havde oplyst over for arbejdsdirektoratet i telefonsamtalen den 14. maj 1983.

Det blev endvidere oplyst, at arbejdsløsheds-kassen telefonisk havde oplyst B om, at hun skulle henvende sig til ANPE og ASSEDIC om pengene, hvortil B havde svaret, at hun ikke havde tid til »at sidde i kø og vente ved disse institutioner«.

11. april:

Arbejdsdirektoratet afgav en udtalelse til arbejdsministeriet og oplyste, at sagen stadig var under behandling, og at direktoratet samme dag på ny havde anmodet de franske myndigheder om at udbetale dagpengene til B.

27. april:

Arbejdsdirektoratet anmodede ASSEDIC de Paris om at anvise pengene til B og oplyste på ny hendes adresse i Paris. Samtidig anmodede direktoratet om at få tilbagesendt attest E 303/4 i udfyldt stand.

7. maj:

Arbejdsministeren svarede på A's skrivelse af 25. marts 1984. En kopi af svaret blev sendt til arbejdsdirektoratet.

23. august:

A klagede til mig over, at B endnu ikke havde modtaget sine dagpenge.

31. august:

Jeg anmodede arbejdsdirektoratet om en udtalelse i anledning af A's klage til mig, herunder om oplysning om, i hvilket omfang A eller B havde modtaget orientering i overensstemmelse med statsministeriets cirkulærskrivelse nr. 221 af 11. september 1978 om orientering af ansøgere og klagere, når sagsbehandlingen trækker ud.

18. september:

Arbejdsdirektoratet afgav en udtalelse til mig og medsendte en datoliste over ekspeditionerne i sagen samt sagens akter.

I sin udtalelse oplyste arbejdsdirektoratet, at direktoratet løbende havde været i telefonisk kontakt med Erhvervsprologlig arbejdsløshedskasse, som på B's vegne havde rejst sagen, samt med A.

Jeg udtalte følgende i en skrivelse til A:

»1. For at ordningen med bevarelse af dagpengeret under jobsøgning i en periode på 3 måneder i et andet EF-land skal virke efter hensigten, er det naturligvis nødvendigt, at arbejdsdirektoratets stillingtagen til en anmodning om godkendelse foreligger forud for den pågældende jobsøgendes afrejse til det andet EF-land. Dette er vel ikke muligt i alle tilfælde, f.eks. ikke i de tilfælde, hvor ansøgningen indgives ganske kort tid før afrejsetidspunktet. I disse tilfælde bør sagen behandles med særlig hurtighed, således at den jobsøgende så tidligt som muligt under opholdet i udlandet får mulighed for at opfylde formkravene. Jeg bemærker herved, at en ekspeditionstid, der fører til, at tilladelsen først fremkommer efter udløbet af den 3 måneders periode, reelt indebærer, at ordningen ikke kommer til at fungere.

(B's) jobsøgning i Frankrig fandt sted i tiden fra den 4. oktober til den 8. december 1982. Arbejdsdirektoratet var ved skrivelsen af 18. august 1982 fra Erhvervsprologlig arbejdsløshedskasse blevet gjort bekendt

med, at (B) ønskede at påbegynde jobsøgningen i Frankrig den 4. oktober 1982.

Arbejdsdirektoratets godkendelse forelå først ved tilsendelsen af attest E 303 den 16. december 1982 til de franske myndigheder og til (B), dvs. næsten 4 måneder efter ansøgningens indgivelse og næsten 2½ måned efter (B's) afrejse, og i øvrigt efter at (B) var rejst hjem til Danmark.

Som det fremgår af oversigten ovenfor om ekspeditionerne i sagen i tiden fra den 20. august 1982 (da arbejdsdirektoratet modtog arbejdsløshedskassens skrivelse af 18. august 1982) og indtil den 16. december 1982, har sagen i denne tid i hovedsagen beroet på arbejdsdirektoratet. Jeg har samtidig hermed meddelt arbejdsdirektoratet, at jeg finder det meget beklageligt, at behandlingen af anmodningen om godkendelse tog så lang tid, som det var tilfældet. Jeg henviser i øvrigt til det, jeg har anført nedenfor under pkt. 4.

2. Arbejdsdirektoratet blev ved skrivelse af 17. marts 1983 fra arbejdsløshedskassen orienteret om, at arbejdsdirektoratets fremsendelse af attest E 303 til de franske myndigheder ikke havde ført til udbetaling af dagpenge til (B). De følgende ekspeditioner i sagen vedrører bestræbelser på at få udbetalt dagpenge til (B). Disse ekspeditioner er karakteriseret ved,

At arbejdsdirektoratet gentagne gange har anmodet de franske myndigheder om at udbetale dagpenge til (B) (den 29. marts, 8. april og 27. juli 1983 og den 11. april (?) og 27. april 1984),

At de franske myndigheder anmodede arbejdsdirektoratet om dokumentation for forskellige forhold - anmodninger som arbejdsdirektoratet efterkom, og

At arbejdsdirektoratet ønskede (B's) medvirken til at få dagpengene udbetalt - en medvirken, som (B) efter det oplyste ikke ønskede at yde.

Arbejdsdirektoratet har oplyst over for mig, at det endnu ikke er lykkedes at formå de franske myndigheder til at udbetale dagpengene til (B). Arbejdsdirektoratet fortsætter bestræbelserne på at formå de franske myndigheder til at udbetale beløbet.

Det er naturligvis overordentlig uheldigt, at (B) nu mere end 2 år efter, at dagpengene efter det oplyste burde have været udbetalt, endnu ikke har modtaget disse.

Jeg finder imidlertid ikke, at jeg har grundlag for at kritisere arbejdsdirektoratet for direktoratets behandling af sagen efter den 16. december 1982.

Jeg har meddelt arbejdsdirektoratet, at det efter min opfattelse bør overvejes, om der er mulighed for - hvis henvendelserne til de franske myndigheder fortsat ikke fører til et resultat - at direktoratet udbetaler dagpengene direkte til (B) - såfremt betingelserne herfor i øvrigt findes at være opfyldt. For at en sådan udbetaling sker fra arbejdsdirektoratet taler efter min opfattelse også, at det forhold, at (B) ikke havde godkendelse

fra direktoratet under arbejdssøgningen i Frankrig kan have været en medvirkende årsag til de problemer, der er opstået med udbetalingen af dagpenge. Jeg har endvidere meddelt arbejdsdirektoratet, at der under alle omstændigheder er behov for, at arbejdsdirektoratet på et tidspunkt træffer sin endelige afgørelse i sagen, således at (B) får mulighed for at klage over afgørelsen efter de herom gældende regler i arbejdsløshedsforsikringsloven.

Jeg har bedt arbejdsdirektoratet om at underrette mig om, hvad der videre sker i sagen.

3...

4. Jeg kan oplyse, at jeg på baggrund af denne sag (og andre sager om dagpenge under jobsøgning i et andet EF-land) har besluttet af egen drift efter ombudsmandslovens § 6, stk. 5, over for arbejdsministeriet at rejse nogle spørgsmål om administrationen af ordningen.

Jeg har i en samtidig skrivelse til arbejdsdirektoratet bedt direktoratet om over for arbejdsministeriet at redegøre for dels den tidsmæssige behandling i direktoratet af ansøgninger om tilladelse til at modtage dagpenge under jobsøgning i et andet EF-land, dels om direktoratets erfaringer med hensyn til praktiseringen af ordningen under den jobsøgendes ophold i udlandet. Baggrunden for det sidste spørgsmål er udover den foreliggende sag (og andre sager) en telefonisk drøftelse med arbejdsdirektoratet, hvorunder det blev oplyst, at det er direktoratets indtryk, at der er visse problemer med hensyn til udbetalingen af dagpenge fra lokale arbejdsformidlingskontorer i Italien og Frankrig.«

På tidspunktet for beretningsårets udløb forelå der oplysning fra de franske myndigheder om, at B havde fået udbetalt arbejdsløshedsdagpenge i tiden fra den 1. november 1982 til den 4. december 1982, og at direktoratet for arbejdsløshedsforsikring i Frankrig søgte oplysning om, hvornår udbetalingen af dagpenge var sket.

I en udtalelse til arbejdsministeriet redegjorde direktoratet for arbejdsløshedsforsikringen for de generelle problemer, som direktoratet havde i sin EF-afdeling med sagsbehandlingstiderne på grund af en stigende tilgang af sager. På grund af den pressede normeringsmæssige situation i direktoratet som helhed havde det ikke været muligt at overføre personale til EF-afdelingen. En vis styrkelse ville imidlertid nu ske. Den normale behandlingstid for de omtalte sager var 3-4 måneder. Med den personalemæssige styrkelse kunne der opnås en vis reduktion af behandlingstiden.

Direktoratet redegjorde for, i hvilket omfang der havde været problemer med udbetalingen af dagpenge i de andre EF-lande, og oplyste, at der tidligere navnlig havde været visse problemer i Frankrig og Italien. Det var direktoratets opfattelse, at der ikke (længere) generelt var problemer med udbetalingen under jobsøgning i andre EF-lande. Dog havde direktoratet i nogle tilfælde vanskeligheder med at modtage svar i sager fra italienske og franske myndigheder.

Arbejdsministeriet meddelte mig, at ministeriet over for direktoratet for arbejdsløshedsforsikringen havde præciseret nødvendigheden af, at den påtænkte styrkelse af sagsbehandlingskapaciteten blev fulgt op snarest muligt, og ministeriet anmodede direktoratet om senest den 15. august 1985 at blive orienteret om sagen og om, hvorvidt de nævnte foranstaltninger havde fundet sted. Ministeriet ville i øvrigt følge området nøje.

Jeg meddelte arbejdsministeriet, at jeg havde taget det oplyste til efterretning, og jeg bad om at modtage oplysning om, hvad der videre skete i sagen, når ministeriet omkring midten af august 1985 havde modtaget den omtalte redegørelse fra direktoratet.